

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, IČ: 649 49 681, zastoupen JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Vinohradská 34/30, Praha 2, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 10. 2. 2012, č.j. ČTÚ-96 197/2011-603,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou dne 15. 6. 2015 u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 10. 2. 2012, č.j. ČTÚ-96 197/2011-603 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti usnesení Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro oblast Praha ze dne 15. 8. 2011, č.j. 056 230/2008-631/BeD/H2 XIII.vyř., jímž bylo zastaveno řízení o návrhu paní S. F. nar. X, bytem T. 270/40, P. 9, ve věci sporu o plnění povinnosti uložené v ustanovení § 34 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno, a zároveň bylo ve druhém výroku napadeného rozhodnutí rozhodnuto o tom, že se náhrada nákladů řízení o rozkladu nepřiznává žádnému z účastníků řízení.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, když v rozporu s ustanovením § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích žalobci jako

účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti nárokům vzneseným navrhovatelkou jako iniciátorkou správního řízení, které nebylo možné dovést k meritornímu rozhodnutí výlučně z důvodu dispozičního úkonu navrhovatelky. Žalobce dále namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá přesvědčivé a konkrétní právní normou podepřené vysvětlení důvodů, jež vedly správní orgán k závěru, že není namístě přiznávat žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

- [3] Žalobce v podané žalobě ke skutkovému stavu věci uvedl, že dne 26. 6. 2008 zahájil žalovaný k návrhu navrhovatelky paní M. T., kterou později nahradila paní S. F. správní řízení, v rámci kterého se navrhovatelka domáhala možnosti přenesení telefonního čísla k jinému operátorovi v době trvání účastnické smlouvy uzavřené na dobu určitou. Rozhodnutím ze dne 24. 11. 2008, č.j. 056 230/2008-631/Dvo/H2 XI.vyř., žalovaný rozhodl tak, že žalobce při vyřízení žádosti navrhovatelky o přenesení telefonního čísla porušil ustanovení § 34 zákona o elektronických komunikacích a opatření obecné povahy ČTÚ č. OOP/10/07.2005-3, a dále žalobce zavázal k uvolnění předmětného telefonního čísla do 5 dnů ode dne právní moci. K rozkladu žalobce bylo toto rozhodnutí žalovaného rozhodnutím předsedy Rady ČTÚ ze dne 31. 5. 2011, č.j. ČTÚ-1 563/2009-603/IV.vyř., zrušeno pro nepřezkoumatelnost a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně. Žalobce dále uvedl, že podáním ze dne 18. 7. 2011 navrhla navrhovatelka zastavení řízení, neboť se návrh na zahájení řízení stal v důsledku uplynutí doby trvání účastnické smlouvy uzavřené na dobu určitou (2 roky) zjevně bezpředmětným. Proto dne 15. 8. 2011 vydal žalovaný výše uvedené prvostupňové usnesení, kterým řízení zastavil podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
- [4] Žalobce dále uvedl, že správní řízení bylo zastaveno výlučně v důsledku dispozičního úkonu navrhovatelky. Byla to tedy ona, kdo z procesního hlediska znemožnila správnímu orgánu meritorně rozhodnout tím, že jej přinutila správní řízení k její žádosti zcela zastavit. Žalobce uvedl, že otázkou zavinění zastavení řízení bylo ve smyslu ustálené judikatury třeba posoudit výlučně z procesního hlediska, tj. zda navrhovatelka dosáhla toho, čeho se svým původním návrhem domáhala. Zápornou odpověď na tuto otázku nebylo možno dle názoru žalobce právně vyhodnotit jinak, než že navrhovatelka zastavení svým zpětvzetím návrhu zavinila, a tudíž jí měla být uložena povinnost nahradit žalobci (protistraně) jeho náklady řízení (podle ustanovení § 146 odst. 2 věty první zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2003, sp.zn. II.ÚS 563/01, žalobce namítal, že ani navrhovatelkou ani žalovaným zmiňovaná okolnost, že byla navrhovatelka k tomuto procesnímu kroku v podstatě dohnána uplynutím času, nemohla na nesprávnosti výroku o nákladech řízení nic změnit.
- [5] Žalobce v žalobě dále uvedl, že jelikož měl za to, že byl napadeným rozhodnutím dotčen na svých právech, obrátil se dne 13. 4. 2012 s žalobou podle části V. o.s.ř. na obecný soud, aby celou věc v plné jurisdikci znovu projednal. Obecný soud tomuto návrhu žalobce vyhověl a věc meritorně projednal, byť s negativním výsledkem pro žalobce (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 22. 4. 2014, č.j. 67C 98/2012-45). K odvolání žalobce byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2014, č.j. 24Co 245/2014-70, rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení s tím, že v daném případě nebyly dány podmínky řízení k tomu, aby mohl soud o tomto žalobním návrhu

rozhodnutou. Žalobce k tomu uvedl, že přestože odvolací soud odůvodnil svoje rozhodnutí tím, že v daném případě nebylo vydáno rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, což má dle rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 2. 12. 2014, č.j. Konf 39/2013-14, za následek založení pravomoci soudům ve správním soudnictví, nerozhodl tento soud v tomto řízení logicky tak, že by rozsudek soudu I. stupně zrušil a řízení podle ustanovení § 104b odst. 1 o.s.ř. zastavil (z důvodu nutnosti projednání věci ve správním soudnictví), ani žalobci neudělil příslušné procesní poučení (ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci od zastavení řízení podat žalobu ve správním soudnictví u věcně a místně příslušného soudu).

- [6] Žalobce dále uvedl, že Obvodní soud pro Prahu 9 následně usnesením ze dne 30. 3. 2015, č.j. 67C 98/2012-, řízení zastavil podle ustanovení § 104 odst. 1 o.s.ř., tj. formálně bez možnosti pokračovat v projednání věci v rámci správního soudnictví. Žalobce uvedl, že vzhledem k dříve vyslovenému názoru odvolacího soudu nebylo reálné počítat s tím, že by ten na věc změnil názor, tj. že by v souladu s dosavadní praxí odkázal žalobce na možnost podání žaloby ve správním soudnictví. Žalobce konstatoval, že se v důsledku naznačených pochybení dostal do situace, kdy si je vědom, že v civilní větvi nemá reálnou možnost nesprávný nákladový výrok správního orgánu změnit, zároveň mu však oproti všem standardům a rozumnému očekávání nebyla poskytnuta možnost podat žalobu k příslušnému správnímu soudu postupem podle ustanovení § 72 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť nebyla v posledním rozhodnutí obecného soudu, které navíc dle údajů z InfoSoudu mělo nabýt právní moci již 13. 3. 2015, ačkoli žalobci bylo toto usnesení řádně doručeno až dne 15. 4. 2015, splněna základní podmínka, totiž že by civilní soud zastavil řízení s tím, že věc náleží do věcné působnosti správních soudů. Žalobce tak zkonstatoval, že i když formálně podmínky k podání správní žaloby proti napadenému správnímu rozhodnutí ke dni podání žaloby nenaplnil, tak je přesvědčen, že materiálně mu nezbyvá než s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2007, č.j. 1 As 10/2006-48, podat správní žalobu.
- [7] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její odmítnutí. Uvedl, že podle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno, přičemž právnímu zástupci žalobce bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 13. 2. 2012, žaloba tak byla podána více než tři roky po uplynutí zákonné lhůty.
- [8] Dále žalovaný uvedl, že žalobu by bylo dle jeho názoru třeba považovat za opožděnou i v případě, že by se včasnost jejího podání posuzovala podle ustanovení § 72 odst. 3 s.ř.s. Tato možnost platí pouze pro případ, že civilní soud řízení zastaví z důvodu příslušnosti správního soudu, což se v daném případě nestalo, neboť Obvodní soud pro Prahu 9 řízení zastavil s odkazem na ustanovení § 104 odst. 1 o.s.ř. Žalobce se tak dle žalovaného nemůže dovolávat ustanovení § 72 odst. 3 s.ř.s. Dále uvedl, že tvrzení žalobce, že civilní soud dopustil v usnesení ze dne 30. 3. 2015 nesprávné právní kvalifikace, považuje za irrelevantní, neboť z obsahu žaloby vyplývá, že ačkoli si byl žalobce vědom možnosti podat proti tomuto rozhodnutí soudu odvolání, ve kterém by svůj názor týkající se tvrzeného pochybení soudu mohl uvést, odvolání nepodal. Uvedl, že pokud žalobce s předmětným usnesením civilního soudu nesouhlasil, mohl proti němu podat odvolání, přičemž argumentace žalobce, že by podáním odvolání stejně nedosáhl změny, resp. zrušení předmětného rozhodnutí, je dle žalovaného neopodstatněná a nemá jakoukoli oporu v zákoně. Dle žalovaného je vyloučeno, aby žalobce předjímal rozhodnutí odvolacího

soudu a tím zdůvodňoval skutečnost, že v řízení neuplatnil řádný opravný prostředek. Nepodáním odvolání tak žalobce dle žalovaného dal jasně najevo, že se s rozhodnutím soudu ztotožňuje a nic nenamítá proti zastavení řízení podle ustanovení § 104 odst. 1 o.s.ř.

- [9] K závěrům, ke kterým došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 4. 2007, č.j. 1 As 10/2006-48, žalovaný uvedl, že tyto jsou žalobce účelově vykládány a užívány ve zcela rozdílném kontextu, když ani při jejich zohlednění není možné opomenout skutečnost, že žaloba byla podána opožděně a že žalobce proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30. 3. 2015 nic nenamítal. Z toho důvodu žalovaný navrhoval, aby byla žaloba podle ustanovení § 46 s.ř.s. jako opožděná odmítnuta.
- [10] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [11] Dne 26. 6. 2008 byl žalovanému doručen návrh paní M. T., nar. X, bytem N. 1032/24, P. 6, na zahájení správního řízení ve sporu o přenesení telefonního čísla k jinému operátorovi mezi navrhovatelkou a žalobcem. Téhož dne bylo zahájeno správní řízení.
- [12] Rozhodnutím ze dne 24. 11. 2008, č.j. 056 230/2008-631/Dvo/H2 XI.vyř., správní orgán I. stupně ve výroku I. vyslovil, že žalobce při vyřízení žádosti navrhovatelky o přenesení telefonního čísla 733 137 738 porušil ustanovení § 34 zákona o elektronických komunikacích a opatření obecné povahy Českého telekomunikačního úřadu č. OOP/10/07.2005-3, a zároveň ve výroku II. žalobce zavázal k uvolnění uvedeného telefonního čísla do 5 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. K rozkladu žalobce bylo toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 31. 5. 2011, č.j. ČTÚ-1 563/2009-603/IV.vyř., zrušeno z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
- [13] V mezidobí podáním ze dne 14. 1. 2009 navrhovatelka rozkladovému správnímu orgánu sdělila, že na základě Dohody o převodu účastnické smlouvy stala účastníkem účastnické smlouvy paní S. F., nar. X, bytem T.270/40, P. 9. Usnesením ze dne 6. 4. 2010, č.j. 1 563/2009-603, bylo vysloveno, že paní S. F. je účastníkem předmětného správního řízení v pozici navrhovatele.
- [14] Podáním ze dne 18. 7. 2011 navrhovatelka správnímu orgánu I. stupně sdělila, že se správní řízení neúměrně táhlo a že smlouva na dobu určitou u T-Mobile je uzavírána na 2 roky, a tudíž je další pokračování ve správním řízení bezpředmětné, neboť je předmět řízení už vyřízen v důsledku uplynutí dvouleté doby závazku. Dále uvedla, že se původní návrh stal v důsledku běhu času bezpředmětným podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, avšak nikoli její vinou. Z toho důvodu navrhovala, aby správní orgán řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil a zároveň vyslovil, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- [15] Usnesením ze dne 15. 8. 2011, č.j. ČTÚ-056230/2008-631/BeD/H2-XIII.vyř., správní orgán I. stupně řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil, a to z důvodu, že se původní návrh na zahájení správního řízení stal v důsledku běhu času zjevně bezpředmětným.
- [16] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém namítal obdobné věci jako v podané žalobě a požadoval náhradu nákladů řízení ve výši 1.560 Kč.

- [17] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 2. 2012, č.j. ČTÚ-96 197/2011-603, byl ve výroku I. rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno, ve výroku II. pak bylo rozhodnuto o tom, že se žádnému z účastníků správního řízení nepřiznává náhrada řízení o rozkladu.
- [18] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že v předmětné věci ke zpětvzetí výslovně nedošlo. Uvedl, že navrhovatelka svým chováním nezavinila zastavení řízení, pouze navrhla, aby z důvodu uplynutí času bylo řízení zastaveno, neboť v důsledku běhu času se stal původní návrh na zahájení správního řízení zjevně bezpředmětným. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že zákon o elektronických komunikacích neupravuje náhradu nákladů řízení za situace, kdy je řízení zastaveno, je nutno při posouzení nároku na náhradu nákladů řízení analogicky použít ustanovení § 146 odst. 1 písm. c) o.s.ř., dle kterého *„žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku, jestliže řízení bylo zastaveno“*. Uvedl také, že není možné předjímat případný výsledek řízení a z něj dovozovat, kdo by byl v daném případě stranou úspěšnou, pokud by bylo meritorně rozhodnuto. Z toho důvodu žalovaný zamítl rozkladové námitky žalobce, s tím, že k absenci nákladového výroku v prvostupňovém rozhodnutí dodal, že toto nelze posoudit jako pochybení správního orgánu I. stupně, který vycházel z toho, že správní řád tuto situaci neřeší, a tudíž zde není nákladový výrok na místě. S ohledem na námitky žalobce pak bylo nutné oprávněnost jeho nároku posoudit a zaujmout k dané problematice stanovisko, což bylo učiněno v rozkladovém řízení.
- [19] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [20] Žádný z účastníků řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [21] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [22] Soud se nejprve zabýval námitkou opožděnosti, kterou vznesl ve svém písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný. V daném případě soud dospěl k závěru, že se na věc vztahuje ustanovení § 72 odst. 3 s.ř.s, dle kterého *„jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.“* Za takové situace se nepoužije obecná lhůta pro podání žaloby upravená v ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s., není proto možné, žalobu odmítnout jako opožděnou pro zmeškání této obecné lhůty. Soud se však neztotožnil ani s názorem žalovaného, že je třeba žalobu považovat za opožděnou i v případě posuzování včasnosti jejího podání podle ustanovení § 72 odst. 3 s.ř.s. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2007, č.j. 1 As 10/2006-48, a ze dne 7. 2. 2007, č.j. 3 As 71/2006-90 (oba dostupné na:

www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že účastníkovi řízení nelze dávat k tíži pochybení civilních soudů a účastníka řízení tak nelze nutit k podání odvolání, jelikož je to jen jeho dispoziční úkon. V nyní projednávaném případě tak ačkoli Obvodní soud pro Prahu 9 nezastavil řízení podle ustanovení § 104b odst. 1 o.s.ř. z důvodu nutnosti projednání věci ve správním soudnictví, čímž by žalobce odkázal na podání žaloby u správního soudu a do režimu podle ustanovení § 72 odst. 3 s.ř.s. (o čemž by také žalobce náležitě poučil), ale řízení zastavil podle ustanovení § 104 odst. 1 o.s.ř., nemění nic na tom, že fakticky vyslovil názor, že nebyly dány podmínky pro vedení občanského soudního řízení. Žalobce tak mohl buď toto usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 napadnout odvoláním a jeho výrok rozporovat, k čemuž však nebylo možné žalobce nutit, nebo se mohl, opět v duchu dispoziční zásady, obrátit na věcně a místně příslušný správní soud, což ostatně také učinil. Za takové situace, kdy došlo k pochybení civilního soudu, který žalobce neodkázal do správního soudnictví, tak nelze toto pochybení dávat k tíži žalobci a odepírat mu tak přístup k soudu. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění výše uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu.

- [23] Soud se proto zabýval splněním podmínek včasnosti podání žaloby podle ustanovení § 72 odst. 3 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas, a to poslední den stanovené zákonné lhůty. Jelikož bylo sporné, kdy nabylo právní moci usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30. 3. 2015, č.j. 67C 98/2012-73, a z údajů v databázi InfoSoud vyplývalo, že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne **13. 3. 2015**, avšak žalobce k žalobě přiložil doručenkou týkající se tohoto rozhodnutí ze dne **15. 4. 2015**, tak se zdejší soud obrátil na Obvodní soud pro Prahu 9, aby mu byla vyjasněna otázka nabytí právní moci tohoto usnesení. Dne 27. 6. 2018 zaslal Obvodní soud pro Prahu 9 zdejšímu soudu přípis, ve kterém sdělil, že na předmětném usnesení došlo k chybnému vyznačení právní moci a že správně toto usnesení nabylo právní moci dne **13. 5. 2015**. Zároveň Obvodní soud pro Prahu 9 zdejšímu soudu zaslal své usnesení včetně doložky právní moci a vykonatelnosti. Ode dne 13. 5. 2015 se tak počítá jednoměsíční lhůta k podání správní žaloby podle ustanovení § 72 odst. 3 s.ř.s. Jelikož její poslední den připadl na sobotu 13. 6. 2015, byl posledním dnem pro podání žaloby v nyní projednávané věci nejbližší následující pracovní den, tj. pondělí 15. 6. 2015. A právě tento den žalobce žalobu prostřednictvím datové schránky svého právního zástupce podal. Soud tak konstatuje, že žaloba byla podána včas, a proto se mohl soud zabývat jejím věcným projednáním.
- [24] Podle ustanovení § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, v rozhodném znění, úřad přizná účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může Úřad náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu Úřad přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze Úřadu.
- [25] Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.
- [26] V daném případě z žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že řízení v předmětné věci bylo zastaveno pro zjevnou bezpředmětnost (ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu), nikoli pro zpětvzetí žádosti (ustanovení § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu). Ze spisu vyplývá, že účastnice

řízení (žadatelka) paní S. F. svým podáním ze dne 18. 7. 2011 neučinila zpětvzetí, ale navrhla zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost, a to z důvodu uplynutí času, resp. doby trvání účastnické smlouvy uzavřené mezi ní a žalobcem. Soud má za to, že bezpředmětnost žádosti nelze zaměňovat s (ne)důvodností žádosti, které nebyla za této situace při zastavení řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu vůbec posuzováno, z čehož vyplývá, že nebyl posuzován ani úspěch či neúspěch některého z účastníků sporu.

- [27] Soud souhlasí se žalobcem v tom smyslu, že náhrada nákladů řízení je ovládána zásadou úspěchu ve věci a zásadou zavinění, ovšem na druhou stranu se soud ztotožnil se žalovaným, že tento termín nelze interpretovat v doslovném jazykovém smyslu, ale vždy ve vztahu k příčinné souvislosti, v němž příčinou je chování účastníka řízení, tedy i jeho projev vůle spočívající ve zpětvzetí návrhu (žádosti). K takové situaci ovšem v daném případě nedošlo. Z průběhu řízení je patrné, že navrhovatelka paní S. F. zastavení řízení nezavinila, když za takové zavinění nelze považovat její návrh, aby z důvodu uplynutí času (skončení účastnické smlouvy) bylo řízení zastaveno, neboť se v důsledku běhu času stal původní návrh zjevně bezpředmětným. Soud tak shrnuje, že v případě zastavení řízení podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu není meritorně rozhodováno, není tak posuzován úspěch či neúspěch účastníků řízení. K odkazu žalobce na nález Ústavního soudu sp.zn. II.ÚS 563/01, na který žalobce odkazuje v podané žalobě, pak soud dodává, že tento nález hovoří o zpětvzetí, ke kterému však v nyní projednávaném případě nedošlo, a nelze tak závěry tohoto nálezu na předmětnou věc aplikovat.
- [28] Soud tak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové tak bylo vydáno v souladu se zákonem, když se správní orgány ve správním řízení zabývaly všemi skutečností a, byť stručně, se vypořádaly s meritem věci.
- [29] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [30] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. července 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu